Ilomantsimme ihana

Kirjoittanut Helmi Latva

Kolme kannelta kuvassa,
soiton sorjan suoltajata:
ilon helke, surujen sointu,
kolmas kohtalon kokija.
Ilon kannel kaiuttele,
heliästi helkyttele,
kerro kuin on Karjalamme,

Ilomantsimme ihana
kaunihimpi, kultaisempi,
muuta seutua somempi.
Sinisiä vaarojamme
taivaan pilvet peittelevät,
vesiämme välkkyviä
tuudittavat tuulen poijat.
Salojakin on samota,
erämaita marjastella,
kuulostella herkin mielin
korven kuusen kuiskehia.

Surun kannel soinnuttele,
tuo ilmoille murhe musta,
kun tää kansa karjalainen
hajonnut on juuriltansa,
rajan taaksekin jätetty,
synnyinseutu unhoon jäänyt,
mahti kantelon kaonnut.

Kolmas kannel, kohtalomme,
miksi tummat on tarusi,
matalalla sointu maassa?
Murehitko soitollasi
rajakansan kohtaloa
jok' on muuri muille ollut
vainoaikain aallokossa,
kulkurina kuljeksinut
evakkona ensimmäisnä?